

РЕШЕНИЕ

№ 4134

гр. Варна, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 9 СЪСТАВ, в публично заседание на
двадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Насуф Исмаил

при участието на секретаря Илияна Илк. Илиева
като разглежда докладваното от Насуф Исмаил Гражданско дело №
20233110100473 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по предявен от С. Г. К., ЕГН *****, действащ чрез адв. В. Н., против ЗД „Е.“ АД, ЕИК *, действащ чрез юрк. Й. С., пряк осъдителен иск с правна квалификация по чл. 432, ал. 1 от КЗ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на **20 000.00 лева /двадесет хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се във физически болки и страдания, причинени в резултат на настъпило на 20.03.2018 г. ПТП в гр. В. с участието на застрахования при ответника по полица „ГО на автомобилистите“, л. а. „*“ с рег. № *, управляван от С. А. Т. и ищеца като пешеходец, **ведно** със законната лихва от датата на събитието 20.03.2018 г. до окончателното погасяване на задължението.

Твърди се в исковата молба, че на 20.03.2018 г. в гр. В. на кръстовището, образувано от ул. „А. Р.“ и бул. „Г. К.“ е настъпило ПТП с участието на л. а. „*“ с рег. № *, управляван от С. А. Т., който, нарушавайки правилата за движение по пътищата, отнел предимството и ударил, пресичащия пътното платно по сигнализирана и обозначена пешеходна пътека отляво надясно по посоката на автомобила, пешеходеца С. Г. К., в резултат на което последният е пострадал.

Излага се, че ищецът след ПТП бил откаран в МБАЛ „Св. А. – В.“ АД, като му била поставена диагноза „Счупване на гръбначния стълб в поясната област, закрито /счупване на тялото L2/. Контузия на гръдния кош и пояса вдясно.“. Твърди се, че тези травми са обусловили трайно затруднение в движенията на снагата за период повече от 30 дни и представляват средна телесна повреда.

Поддържа се, че вследствие на процесното ПТП целият живот на ищеца се преобърнал, белязвайки го завинаги във физически и емоционален аспект. Бил претърпял телесни увреждания и със сигурност нямал да се възстанови в съС.ието си преди ПТП. Щял да изпитва негативни психо-емоционални последици от събитието през целия си живот.

Във връзка с настъпилото ПТП било образувано наказателно производство, което е

приключило с влязла в законна сила присъда, постановена по НОХД № 4346 по описа за 2020 г. на РС-Варна, с която С. Г. К. е признат за виновен за настъпване на процесното ПТП и причиняване на средна телесна повреда на ищеца.

Водачът на л. а. „*“, рег. № *, попадал в кръга лица, чиято отговорност се покрива от застраховка „ГО на автомобилистите“ по полица със срок на валидност от 12.12.2017 г. до 11.12.2018 г., сключена с ответното дружество.

Твърди се, че със заявление от 10.12.2020 г. и допълнително заявление от 05.01.2021 г. пред застрахователя била предявена претенция за заплащане по доброволен ред на застрахователно обезщетение. Във връзка с това била образувана щета № */10.12.2020 г., по която на ищеца било изплатено обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на 21 000.00 лева.

Излага се, че така определеният размер на обезщетението за неимуществени вреди бил крайно недостатъчен да репарира претърпените негативни психоемоционални преживявания и травматични увреждания.

С оглед на горното се моли съдът да уважи предявения иск.

Претендират се сторените съдебно-деловодни разноски, вкл. и адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв.

В срока по чл. 131 от ГПК е депозиран писмен отговор от ответника, в който се излагат съображения за допустимост на предявения иск, но се оспорва същия както по основание, така и по размер.

Ответникът не оспорва, че е налице полица № 07117003189079 за сключена „ГО“ за л. а. „Л.“, рег. № *, със срок на покритие от 12.12.2017 г. до 11.12.2018 г.; че във връзка със събитието на 10.12.2020 г. пред ответното дружество е предявена извънсъдебна претенция за изплащане на застрахователно обезщетение; че е образувана щета № *, по която на ищеца е изплатена сумата в размер на 21 000.00 лева; че е налице влязла в законна сила присъда, с която водачът на л. а., чиято гражданска отговорност е застрахована при ответния застраховател, е признат за виновен за ПТП.

Твърди обаче, че с горепосоченото плащане интересът на кредитора е напълно удовлетворен, имайки предвид претърпените от последния травматични увреждания и негативни психоемоционални преживявания, в резултат от процесното ПТП. Оспорва ищецът да е претърпял тежки и болезнени медицински манипулации и че няма да може да се възстанови. Сочи, че бил изписан в добро общо със.ие. Няма данни за усложнения. Твърди, че оздравяването е постигнато в кратък период, без трайни последици.

Оспорва твърдението за негативно отражение на инцидента върху емоционалното със.ие на ищеца и начина му на живот.

Оспорва акцесорната претенция за лихва за забава, считано от датата на събитието. Евентуално същата следва да се начислява след изтичане на рекламационните срокове или най-рано от датата на уведомяване по КЗ.

Релевира възражение за изтекла погасителна давност на главното вземане.

По същество моли за отхвърляне на иска като неоснователен.

Претендира присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

В условията на евентуалност обективира искане по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събрания и приобщен по делото доказателствен материал в съвкупност и поотделно и като съобрази предметните предели на исковото производство, очертани с исковата молба и отговора, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически положения**:

По делото страните не спорят, че е налице полица № 07117003189079 за сключена застраховка „ГО на автомотожилистите“ за л. а. „Л.“, рег. № *, със срок на покритие от 12.12.2017 г. до 11.12.2018 г.; че по време на действие на полицата на 20.03.2018 г. в гр. В. е реализирано ПТП по описания в исковата молба механизъм; че във връзка със застрахователното събитие на 10.12.2020 г. пред ответното дружество е предявена извънсъдебна претенция за изплащане на застрахователно обезщетение; че е образувана щета № *, по която на ищеца е изплатена сумата в размер на 21 000.00 лева; че е налице влязла в законна сила присъда, с която водачът на застрахования л. а. е признат за виновен за ПТП.

От ангажираната медицинска документация и експертното заключение по назначената СМЕ се установява, че в резултат на реализираното ПТП на ищеца е поставена диагноза „контузия на гръдния кош и пояса вдясно; фрактура на тялото на втори поясен прешлен“. Чрез образни изследвания са изключени увреждания на костите от гръдната клетка, вътрешните органи и останалите структури от гръбначния стълб и гръбначно-мозъчния канал. В конкретния казус се касае за фрактуриране на малка част от тялото на втори поясен прешлен в областта на предния му долен отдел. Счупването е резултат от механизмите на действие на твърдите тъпи предмети и е получено чрез внезапно екстремно огъване или компресия в поясната област при падане, след предадена допълнителна външна сила. Счупванията на гръбначния стълб са от групата на характерните увреждания при ПТП от този тип. Травмата в случая е обусловила трайно затруднение в движението на снагата. Обичайният срок за възстановяване на движенията е от порядъка на 2,5-3 месеца. Констатира се още от експертизата, че след проведено консервативно лечение не е констатирано пряко усложнение на установената травма. Няма категорични данни за диагностициране на отпадни или други неврологични симптоми във връзка с фрактурата на прешлена. Налице е пълно функционално /двигателно/ възстановяване. Вещото лице сочи, че субективните усещания на ищеца за болка при натоварване, фиксирана или неудобна поза и др. неблагоприятни условия могат да се проявяват през много продължителен период от време – от порядъка на години.

В хода на о.с.з. вещото лице поддържа заключението си.

От ангажираните гласни доказателства чрез разпита на свид. Е. Г. К.а – съпругата на ищеца – се установява, че в резултат от реализираното ПТП последният е преживял сериозен стрес, емоционален и психически дискомфорт, освен претърпените травматични увреждания, имайки предвид, че първоначално в лечебното заведение са казали, че ищецът може да остане и инвалид за цял живот. Около една седмица бил в болничното заведение, където свидетелката го обслужвала. Това продължило и след изписването му, като около месец бил на легло. Около шест месеца свид. К.а помагала на ищеца при задоволяване на базовите му потребности. В началото ищецът имал силни болки в гръбначния стълб. Ходил на рехабилитация. От време на време приемал и болкоуспокояващи. С времето болките отшумели, но и сега при по-студено време или при физическо натоварване усещал болка и дискомфорт, включително и при по-дълго шофиране или пътуване с лека кола. Към датата на ПТП синът на ищеца бил на 12 години. Ищецът работил в ресторант „Вълшебния извор“. След инцидента бил в болничен, както и съпругата му свид. К.а, а към настоящия момент работил в дюнерджийница. В периода, през който ищецът и съпругата му били в болнични същите получавали материална и нематериална подкрепа от техните родители.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните **правни изводи**:

Районен съд – Варна е сезиран с пряк осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ за присъждане в полза на ищеца на обезщетение за претърпени неимуществени вреди. За да бъде ангажирана отговорността на застрахователя по предявения пряк иск, в тежест на ищеца е да докаже кумулативното наличие на следните елементи от фактическия

състав: 1./ наличието на валидно застрахователно правоотношение между виновния водач и застрахователя – ответник; 2./ настъпването на процесното застрахователно събитие по време на действие на договора за застраховка „ГО на автомобилистите“; 3./ всички елементи от обективната и субективна страна на деликта – 3.1./ деяние /действие или бездействие/; 3.2./ противоправност на деянието; 3.3./ вредоносния резултат; 3.4./ причинната връзка между вредите и противоправното деяние; 4./ размера на претендираните вреди, включително характера, степента, интензитета, продължителността на претърпените неимуществени вреди и всички конкретни факти по делото, обуславящи справедливия им размер; 5./ изискуемостта на главните вземания, т.е. изпадането на ответното дружество в забава.

В тежест на ответника е да проведе насрещно доказване по тези факти, както и да докаже възраженията си в отговора, а при установяване на горното от ищеца – да докаже, че е погасил претендираните суми.

По делото не се оспорва описания в исковата молба механизъм на ПТП, но за пълнота следва да се посочи, че настоящият съдебен състав е обвързан от приобщената по делото присъда № 260034/24.11.2022 г., постановена по НОХД № 4346 по описа за 2020 г. на РС-Варна относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца по арг. от чл. 300 от ГПК, поради което и по несъмнен начин се установява деликтът от обективна и субективна страна, доколкото вредоносният резултат и причинната връзка между противоправното деяние на застрахования делинквент и вредоносният резултат се установява по несъмнен начин от ангажираното експертно заключение по назначената СМЕ, което съдът кредитира като компетентно изготвено, пълно, ясно и неоспорено от страните. В същото вещото лице с категоричност сочи, че е възможно процесните травматични увреждания да се получат при ПТП и по описания в конкретния случай механизъм.

Предвид изложеното, по несъмнен начин е установено, че на 20.03.2018 г. около 20:00 часа в централната част на гр. В. е реализирано ПТП, при което като пешеходец е пострадал ищецът К.. Последният, пресичайки пътното платно в обозначено за целта място на кръстовището между ул. „А. Р.“ и ул. „Г. К.“, е блъснат от л. а. „Л.“, за който не се оспорва, че е застрахован при ответното дружество по полица „гражданска отговорност на автомобилистите“, която е била действаща към датата на застрахователното събитие. Непосредствено след инцидента ищецът е транспортиран и приет на лечение в МБАЛ „Св. А.“ – гр. В..

С оглед на изложеното съдът счита, че предявените иски за присъждане на обезщетение за претърпените неимуществени вреди са доказани по основание.

В тежест на ищеца е да докаже предявените граждански притезания и по размер, който е основният спор, който е поставен за разрешаване пред настоящия съдебен състав, с оглед инвокираното от страна на ответника нарочно възражение в тази насока, който е оспорил размера на обезщетението за неимуществените вреди с оглед вида, характера, степента, интензитета и периода на възстановяване на претърпените от ищеца травматични увреждания, негативни емоционални и психически преживявания и другите конкретни данни по делото.

Не се спори по делото, че ответникът в резултат от заведента пред него щета е изплатил на ищеца сумата в размер на 21 000.00 лева – парично обезщетение за претърпените в резултат на процесното ПТП неимуществени вреди, с което първият счита, че кредиторският интерес е удовлетворен напълно.

Тъй като обезщетението за неимуществени вреди е заместващо, а не компенсаторно, законодателят е предвидил в чл. 52 от ЗЗД правната възможност на съда по справедливост да определи заместващата парична престация, която делинквентът дължи на пострадалото

лице, като обезщетение за изживените болки и страдания, които са закономерна последица от настъпилия деликт. Справедливото обезщетяване, каквото изисква чл. 52 от ЗЗД, на всички неимуществени вреди, означава съдът да определи точен паричен еквивалент на болките и страданията, на трайните поражения върху физическата цялост и здраве на пострадалото лице във всеки отделен случай конкретно, а не по общи критерии. Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на съда по същество на конкретни обстоятелства от обективната действителност. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване съС.ието на здравето, причинените морални страдания, о*АКатявания, загрозявания и др. - в този смисъл е задължителната тълкувателна практика на ВС, обективизирана в ППВС № 4 от 1968 г. на Пленума на ВС.

Моралните вреди са индивидуално определими и паричното обезщетение за тях следва да съответства на необходимото за преодоляването им. Не е проява на справедливост, а е в дисхармония със справедливостта определяне на парично обезщетение по-голямо от необходимото за обезщетяване на претърпените вреди, като се обсъдят всички наведени доводи и обстоятелства, обосноваващи по-нисък размер на обезщетението. Обезщетението не следва да бъде източник на неоснователно обогатяване. При определяне на дължимото обезщетение следва да се държи сметка и за обществените представи за справедливост в аспект на съществуващите общественно-икономически условия на живот.

Предвид конкретните данни по делото, настоящият съдебен състав при определяне размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди взе предвид следните обстоятелства, а именно:

I. Вида на телесните повреди, който се установява от експертното заключение по назначената СМЕ, а именно средна по смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК - трайни затруднения в движението на снагата.

II. Характера на съвкупността от телесни повреди – контузия на гръдния кош и пояса вдясно; фрактура на тялото на втори поясен прешлен.

III. Интензитетът на уврежданията по тялото на ищеца – касае за фрактуриране на малка част от тялото на втори поясен прешлен в областта на предния му долен отдел; липсват увреждания на костите от гръдна клетка, вътрешните органи и останалите структури от гръбначния стълб и гръбначно-мозъчния канал; след проведено консервативно лечение не е констатирано пряко усложнение на установената травма; няма категорични данни за диагностициране на отпадни или други неврологични симптоми във връзка с фрактурата на прешлена.

IV. Периодът на възстановяване на процесните травми – около 2,5-3 месеца, при отчитане на обстоятелството, че към настоящия момент е налице пълно функционално /двигателно/ възстановяване, като инцидентно при натоварване или при по-студено време има поява на болка.

V. Съдът съобрази и факта, че ищецът няма отпаднали сетивни и моторни функции; травмите не са наложили хирургично лечение, а само консервативно такова.

На основание чл. 172 от ГПК, доколкото разпитаната свид. Е. Г. К.а е съпруга на ищеца, съдът преценява достоверността на показанията ѝ с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната нейна заинтересованост от изхода на спора. След съвкупния анализ на показанията ѝ с останалите писмени и експертни доказателства, съдът достигна до извода, че показанията на същата са логични, последователни, вътрешнонепротиворечиви, пълни и взаимно допълващи се, включително и непосредствени, доколкото свид. К.а е възприела пряко последиците от инцидента върху здравето на ищеца, поради което съдът при определяне размера на обезщетението съобрази и следното:

VI. Около една седмица ищецът бил в болничното заведение, където за него се грижела съпругата му. Един месец след изписването му бил на легло и отново съпругата му се грижела за него. След това започнал да се движи, но с помощта на съпругата му, включително последната е викала и родителите на ищеца и нейните да ѝ помагат, тъй като ѝ се налагало да излиза по служебни ангажименти. Около шест месеца ищецът и съпругата му били в болнични. Свид. К.а е била тази, която е обслужвала базовите потребности на ищеца. Към настоящия момент все още имал болки при натоварване и пътуване с кола.

VII. Съдът съобрази и годините на пострадалия – 42 г. към датата на инцидента, като младата възраст обуславя по-високия праг на търпимост към физическите болки и страдания, но безспорно по-доброто общо физическо здраве е от особена важност на тези години особено за работоспособен човек, който е зареден с хъс, енергия и позитивизъм за живота и има семейство, за което да се грижи - жена и дете на 12 години /към датата на ПТП/.

VIII. Следва да се вземе предвид и начинът, по който е причинено увреждането – при пресичане на пътното платно, регулирано със светофарна уредба при навлизане на разрешен за пешеходеца сигнал на светофарната уредба и то по специално очертана с маркировка върху пътното платно място, т.е. ищецът не е очаквал да бъде блъснат от лек автомобил, поради което и ударът на лекия автомобил неминуемо е предизвикало по-голям стрес и страх у ищеца, предвид опасността за живота и здравето му.

IX. Следва да бъде взето предвид, че поради младата възраст на пострадалия дългата принудителна изолация, наред с физическия дискомфорт, е била източник на много негативни психически и емоционални преживявания.

X. При определяне размера на обезщетението съдът се съобрази и с обществено – икономическата конюнктура в страната към 20.03.2018 г., чието отражение са минималната работна заплата, която остава един от важните инструменти за влияние в политиката по доходи; нарастването на БВП; повишаване на потреблението на домакинствата; повишаващата се инфлация и т. н.

При съобразяване с посочените критерии, от една страна, и добрата прогноза за здравето и живота на ищеца, от друга страна, съдът намира, че пълният размер на обезщетението за претърпени неимуществени вреди е 30 000.00 лева /тридесет хиляди лева/. От тази сума следва да се приспадне платената от застрахователя сума от 21 000.00 лева /двадесет и една хиляди лева/ преди завеждане на делото, т.е. искът следва да бъде уважен до размера от 9 000.00 лева /девет хиляди лева/, като за разликата до предявените 20 000.00 лева, искът следва да се отхвърли като неоснователен.

Относно възражението за покриване на вземането за застрахователно обезщетение с погасителна давност по чл. 378, ал. 2 от КЗ:

Съгласно цитирания законов текст, правата и задълженията по застрахователния договор по преки иски по застраховки "Гражданска отговорност" във връзка със застрахователното обезщетение или сума се погасяват с 5-годишна давност, считано от датата на настъпване на застрахователното събитие.

В настоящия казус ПТП е настъпило на 20.03.2018 г. Исковата молба, с която е предявен просеният иск, е депозирана в съда на 17.01.2023 г., т.е. преди изтичане на петгодишния давностен срок. С предявяване на иска давността се прекъсва и започва да тече нова давност – арг. от чл. 116, б. „б“, предл. 1-во вр. чл. 117 от ЗЗД, което обуславя несъстоятелността на релевираното перемпторно възражение.

Доказани са в тяхната кумулативност елементите на фактическия състав на отговорността на застрахователя по чл. 432, ал. 1 от ГПК, като липсват данни дължимата сума по обезщетението да е заплатено изцяло на увреденото лице в справедливия размер от 30 000.00 лева.

Крайният извод на съда е, че искът за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди е основателен до размера на **9 000.00 лева** /справедливият размер от 30 000.00 лева – изплатеното преди завеждане на делото обезщетение от 21 000.00 лева/, като за горницата до претендирувания размер от 20 000.00 лева, следва да бъде отхвърлен.

Относно възражението за недължимост на законната лихва от датата на събитието /ПТП/:

Основателността на иска за присъждане на главното вземане обуславя дължимостта на произтичащото от него акцесорно вземане за обезщетение за забава в размер на законната лихва. Възражението за дължимост на лихвата за забава от по-късна дата е основателно. Съгласно разпоредбата на чл. 429, ал. 3 от КЗ, лихвите за забава на застрахования по ал. 2, т. 2 от цитирания законов текст, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност). В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. В конкретния случай по делото е ангажирано писмено доказателство, удостоверяващо единствено датата на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице /л. 14/. В тежест на застрахователя е да докаже по-ранната дата измежду уведомяването му от застрахования/пострадали за настъпилото ПТП и предявяването на застрахователната претенция от увреденото лице, доколкото именно той оспорва размера на предявения осъдителен иск, което обаче не е сторено видно от доказателствената съвкупност по делото, поради което за съда правнорелевантният момент, от който застрахователят е поставен в забава е 10.12.2020 г. – датата на депозиране в деловодството на ответния застраховател на заявлението за заплащане на застрахователно обезщетение от страна на ищеца.

В Решение № 128 от 4.02.2020 г. по т.д. № 2466/2018 г., I т.о. на ВКС се приема, че на основание чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ застрахователят следва да покрие спрямо увреденото лице отговорността на делинквент за дължимата лихва за забава от датата на уведомяване/предявяване на претенцията от увреденото лице, а след изтичане на срока по чл. 496, ал. 1 КЗ и при липса на произнасяне и плащане на обезщетение от застрахователя, дължи законната лихва върху обезщетението за вреди за собствената си забава.

Относно възражението за погасяване по давност и на вземането за лихви:

Възражението за покриване с погасителна давност и на вземането за лихви е несъстоятелно. В случая, доколкото се касае за обезщетение за забава съизмеримо със законната лихва, то се прилага и разпоредбата на чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Вземането за обезщетение за забава спрямо застрахователя е възникнало на 10.12.2020 г. и към датата на подаване на исковата молба – 17.01.2023 г. давността относно акцесорното вземане не е изтекла и следователно не е отпаднала възможността същото да бъде принудително удовлетворено.

Относно съдебно-деловодните разноски:

Ищецът е освободен от заплащане на държавна такса и разноски по делото, на основание чл. 83, ал. 1, т. 4 от ГПК, поради което на същия не следва да се присъдят съдебно-деловодни разноски, тъй като не е сторил такива.

Доколкото на ищеца е оказана безплатна професионална помощ, то в полза на адв. В. Н. следва да се присъди сумата в размер от 990.00 лева – адвокатски хонорар съразмерен с уважената част, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК вр. чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 от ЗАДв вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като при определяне размера на възнаграждението съдът съобрази действителната фактическа и правна сложност на делото и обема на оказаната правна помощ и съдействие.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК в полза на ответника следва да се присъдят сторените съдебно-деловодни разноски съразмерно с отхвърлената част от иска, чийто общ размер възлиза на 55.00 лева – юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, в полза на съдебната власт по сметка на РС-Варна съразмерно с уважената част от иска следва да се присъди сумата в размер от 225.00 лева – депозит за вещо лице по СМЕ и сумата в размер от 360.00 лева – държавна такса, които остават в тежест на ответника.

Водим от горните мотиви, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, ЗД „Е.“ АД, ЕИК * да **заплати** в полза на С. Г. К., ЕГН ***** сумата в размер на **9 000.00 лева /девет хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се във физически болки и страдания и негативни емоционални и психически преживявания, причинени в резултат на настъпило на 20.03.2018 г. ПТП в гр. В. с участието на, застрахования при ответника по полица „ГО на автомобилистите“, л. а. „*“ с рег. № *, управляван от С. А. Т. и ищеца като пешеходец, **ведно** със законната лихва, считано от датата на предявяване на застрахователната претенция от увреденото лице пред застрахователя, а именно 10.12.2020 г., на основание чл. 429, ал. 3 от КЗ, до окончателното погасяване на задължението **КАТО**

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. Г. К., ЕГН ***** против ЗД „Е.“ АД, ЕИК * пряк осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер от **11 000.00 лева /единадесет хиляди лева/**, представляваща разликата над присъдената сума от 9 000.00 лева до претендираната сума от 20 000.00 лева, съставляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се във физически болки и страдания и негативни емоционални и психически преживявания, причинени в резултат на настъпило на 20.03.2018 г. ПТП в гр. В. с участието на, застрахования при ответника по полица „ГО на автомобилистите“, л. а. „*“ с рег. № *, управляван от С. А. Т. и ищеца като пешеходец, **ведно** със законната лихва от датата на събитието - 20.03.2018 г. до окончателното погасяване на задължението.

ОСЪЖДА, на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 от ЗАДв, ЗД „Е.“ АД, ЕИК * да **заплати** в полза на адв. В. Н., вписан в *АК, с адрес: * сумата в размер на **990.00 лева /деветстотин и деветдесет лева/** - хонорар за един адвокат.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, С. Г. К., ЕГН ***** да **заплати** в полза на ЗД „Е.“ АД, ЕИК * сумата в размер от **55.00 лева /петдесет и пет лева/** - юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ЗД „Е.“ АД, ЕИК * да **заплати** в полза на съдебната власт по сметка на РС-Варна сумата в размер от **225.00 лева /двеста двадесет и пет лева/** – депозит за вещо лице по СМЕ и сумата в размер от **360.00 лева /триста и шестдесет лева/** – държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Варна в

двуседмичен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните, на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____